

ræddedes over sig selv. Han, for hvem Kærligheden hidtil kun havde været et lifligt Tidsfordriv, Kvinden et attraaværdigt men ganske ufarligt Stykke Legetøj, begyndte med ét at ane og skælve for de Magter, der driver deres lønlige Spil med Menneskenes Viljer, tumler med Liv og Død og Lykke som Stormen med det faldende Blad. For første Gang i sit Liv følte han sig i Kamp med de Dæmoner, som han ikke havde villet tro paa og overlegent havde smilet af. Ordene »Dødens og Djævelens Værk« lød pludselig i hans Øre med Faderens myndige Stemme og fik ham til at blegne.

I det samme slog hun sine brune Øjne op, vækket af hans vedholdende Stirren. Endnu fortumlet af Søvnens strøg hun med Bagen af Haanden Haartjavserne bort fra Panden og rejste sig overende.

»Hvad er det? . . . Er du paaklædt!«

Han nikkede — langsomt.

»Er det Morgen allerede?«

»Nej.«

»Men hvad skal det da sige? . . . Hvorfor staar du dèr? . . . Er du bleven syg?«

»Nej . . . endnu ikke.«

»Endnu ikke? . . . Hvad mener du? . . . Du ser saadan paa mig. Hvad fejler dig dog?«

»Jeg mener bare, at jeg vil sikre mig imod at blive syg . . . dødssyg . . . saadan som Neergaard!«